

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. S.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, sp. zn. ZN/2674/DSH/15, č. j. DSH/14482/15, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 34/2016 - 34,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. SZ MMP/139287/15, č. j. MMP/243108/15, byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) a § 125g odst. 2 téhož zákona, uložena pokuta ve výši 2500 Kč za dva správní

delikty provozovatele motorového vozidla, kterých se dopustil tím, že dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jako provozovatel vozidla nezajistil, aby byla při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržována pravidla silničního provozu. Konkrétně se jednalo o neoprávněné zastavení a stání v oblasti placeného parkoviště dne 10. 4. 2015 (dále jen „první správní delikt“) a překročení nejvyšší povolené rychlosti dne 7. 4. 2015 (dále jen „druhý správní delikt“). K uložení pokuty přistoupil správní orgán prvního stupně poté, co shledal nedostupnost osoby, kterou žalobce uvedl jako řidiče předmětného vozidla, pachatel přestupku byl tedy nezjistitelný a za přestupek byl proto objektivně odpovědný provozovatel vozidla.

[2] Odvolání podané proti uvedenému rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl. Proti tomu podal žalobce žalobu, v níž namítal především nedostatečné zjištění pachatele přestupku, absenci ústního jednání, neodůvodněnou výši sankce, neprůkaznost důkazů ve věci obou deliktů a nedostatečný popis místa spáchání prvního přestupku ve výroku rozhodnutí.

[3] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) neshledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 34/2016 - 34 (dále jen „napadený rozsudek“), ji zamítl. K totožnosti řidiče uvedl, že žalobce správním orgánům nepředestřel skutkovou verzi, která by se jevila jako věrohodná a mohla by být předmětem dokazování. Správní orgán prvního stupně přesto provedl nezbytné kroky k zjištění pachatele přestupku, osobě žalobcem označené za řidiče se nicméně nedařilo doručovat a zároveň tato osoba nebyla ani dohledatelná. Požadavek na ustanovení opatrovníka oznámenému řidiči nepovažoval krajský soud za důvodný. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří. V opačném případě riskuje, že řidič nebude na sdělené adrese dostupný, a následky jím zaviněného přestupku tak ponese provozovatel vozidla. Že se správní orgán prvního stupně oznámenému řidiči v případě druhého správního deliktu nepokusil doručovat, nebylo dle krajského soudu v rozporu se zákonem, neboť správní orgán vycházel ze své bezprostřední zkušenosti s nedostupností oznámeného řidiče v případě prvního deliktu, přičemž své závěry podpůrně prověřil podklady od jiných správních orgánů. Absentující ústní jednání v řízení o správních deliktech krajský soud neshledal problematickým, neboť se jednalo o skutkově jednoduchý případ, skutkový stav byl zjištěn na základě listinných důkazů, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, a správní orgán tedy mohl při včasném vyrozumění účastníků rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání. Odůvodnění výše pokuty krajský soud hodnotí jako přesvědčivé, jelikož správní orgán uvedl ohledně hodnocených kritérií konkrétní úvahy, které jej k takovému závěru vedly. Krajský soud dále shledává oba přestupky dostatečně prokázanými, podklady pro vydání rozhodnutí umožňují přezkoumatelná skutková zjištění. Místo spáchání prvního přestupku ve výroku rozhodnutí pak považuje za dostatečně přesně specifikované. Podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje uvedení konkrétního placeného parkoviště a faktu, že se na tomto parkovišti předmětné vozidlo nacházelo (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 247/2016 - 30).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá nedostatečnou konkretizaci místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí správního orgánu. K zastavení vozidla mohlo dojít kdekoli na ulici Bezručova, údaj o křižovatce s ulicí Sedláčkova a Františkánská určuje pouze směr jízdy, nikoli úsek, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání, přičemž v ulici Bezručova existuje rozdílná úprava parkování. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015 a namítá, že výrok správního rozhodování v posuzované věci a ve věci řešené druhým senátem je zcela identický. Podle stěžovatele musí být z vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí patrné, že vozidlo skutečně stálo v úseku předmětné dopravní značky. Ani krajským soudem citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 247/2016 zmiňovaný rozsudek druhého senátu nepopírá. Dále stěžovatel tvrdí nedostatečné prokázání protiprávnosti prvního deliktu z fotografií, neboť fotografická dokumentace prokazuje stání vozidla spíše před značkou placeného parkoviště než za ní. Souhlasí s možností vzájemného porovnávání důkazů, ale upozorňuje na nutnost přezkoumatelného odůvodnění takových úvah již správním orgánem. V návaznosti na to kritizuje též neprovedení ústního jednání ve věci, neboť fotografie nelze považovat za jednoznačný důkaz o protiprávnosti jednání. Závěrem stěžovatel namítá nezákonnost uložené sankce z důvodu nezohlednění polehčujících okolností při rozhodování o její výši. Poukazuje pak zejména na povinnost správního orgánu řádně popsat svou úvahu o výši sankce a zároveň odůvodnit, proč do ní polehčující okolnosti nepromítnul. Zde také vytýká správnímu orgánu užití přitěžující okolnosti o vysoce frekventovaném místě a čase spáchání druhého přestupku, kterou neprokázal, a již navrch nelze použít, jelikož se nejedná o konkrétní zjištěnou okolnost posuzovaného případu, avšak o pro posouzení závažnosti činu nepřípustný obecný poznatek.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyslovuje nesouhlas s argumenty uvedenými v kasační stížnosti, setrvává na svém vyjádření k žalobě, a ztotožňuje se se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Kasační stížnost nepovažuje za důvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2 As 295/2017 – 44, řízení o kasační stížnosti stěžovatele přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Při předběžném posouzení kasační stížnosti totiž shledal, že klíčovou pro posouzení věci samé je otázka ústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, která byla dne 8. 4. 2016 v typově obdobném případě předložena k posouzení Ústavního soudu Krajským soudem v Ostravě postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky.

[8] Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, návrh Krajského soudu v Ostravě zamítl (dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu na www.usoud.cz), odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v projednávané věci přerušeno. Nejvyšší správní soud proto výrokem I. tohoto rozsudku

rozhodl v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s., že se v řízení pokračuje. Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nestanoví právní povinnost nesplnitelnou, dále že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nepředstavuje zásah do vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny, není v rozporu se zásadou presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy, ani s právem jednotlivce odepřít výpověď zaručeného čl. 37 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy (blíže viz citovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

[9] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou týkající se nedostatečně přesného vymezení místa spáchání prvního správního deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[11] Podle § 68 odst. 2 věty první zákona č. 500/ 2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, musí výrok správního rozhodnutí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 téhož zákona.

[12] Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS (dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), plyne, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[13] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu označení místa spáchání dopravního přestupku či deliktu ve výroku správního rozhodnutí tak, že správní orgán uvede město a ulici, kde k přestupku mělo dojít, zůstává v naprosté většině případů zcela dostačujícím. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše uvedená specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. např. rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 – 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 – 39). Nejvyšší správní soud ostatně ve své

judikatuře vyhodnotil opakovaně takovéto určení místa deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 – 34, a tam citovanou judikaturu). Pouze ve skutkově zcela specifické situaci, kdy je sankcionováno neuhrazení stanovené ceny za parkování v ulici, kde vedle sebe existují jak zpoplatněná, tak i nezpoplatněná parkovací místa, musí být z výroku správního rozhodnutí patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou (rozsudek ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42). K tomu postačuje uvést úsek ulice, na kterém vozidlo stálo, a fakt, že stálo v místě, kde platil režim placeného parkování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 – 30).

[14] V rozsudku ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 As 347/2016 - 42, v němž byl posuzován výrok ve znění „*v Karlových Varech na ul. Petra Velikého, stálo motorové vozidlo* [...], *kdy neznámý řidič tohoto vozidla* [...] *s vozidlem stál v úseku platnosti dopravního značení B 29, a dále s vozidlem stál částečně na přilehlém chodníku* [...]“, Nejvyšší správní soud určení místa označením ulice (resp. náměstí) a obce za dostatečně určité uznal, neboť z výroku i z podkladů ve správním spisu bylo zřejmé, že vozidlo stálo na místě, kde podle právních předpisů stát nemělo (viz bod [17] rozsudku č. j. 1 As 347/2016 - 42). Dále např. v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 - 41, kde šlo o následující výrok správního rozhodnutí*: „neznámý řidič zastavil a stál s vozidlem Lancia [...] na nám. Přemysla Otakara II. v Českých Budějovicích, ačkoliv to v daném místě není povoleno příslušnou dopravní značkou [...], za čelním sklem nebyl na viditelném místě umístěn platný parkovací lístek*“, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o dostatečném vymezení místa spáchání správního deliktu. Jednalo se o jediné náměstí tohoto názvu v Českých Budějovicích, které je nezaměnitelné a všechna parkovací místa na daném náměstí jsou v danou dobu zpoplatněna, vyjma krátkého úseku před Magistrátem města České Budějovice, kde je umožněno parkování pouze dopravní obsluze a účastníkům obřadů (viz bod [57] rozsudku č. j. 9 As 271/2016 - 41).

[15] V projednávaném případě výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyjadřuje místo spáchání správního deliktu takto: „*dne 10. 4. 2015 v době nejméně od 09:32 hodin do 12:49 hodin neustanovený řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a* ***stál*** *v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice,* ***vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská, v úseku označeném dopravní značkou ‚IP 13c‘*** *(parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou ‚Placené, Po - Pá, 7 - 19 hod., zóna A‘, kdy ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek či platná parkovací karta* [...]“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Posuzovaný výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně judikaturou stanovené požadavky splňuje, neboť přesně vymezuje konkrétní část ulice, kde vozidlo stálo, a obsahuje informaci o tom, že vozidlo stálo v placeném úseku. Nejvyšší správní soud připouští, že místo spáchání správního deliktu mohlo být ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsáno ještě podrobněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání správního deliktu, z vymezení skutku ve výroku je nicméně zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde stěžovatelovo auto stálo, platil. Nejvyšší správní soud má proto v souladu s krajským soudem zato, že místo spáchání skutku bylo ve výroku rozhodnutí vymezeno dostatečně určitě.

[16] Rozporuje-li stěžovatel zjištění správního orgánu, že vozidlo stálo v úseku platnosti předmětné dopravní značky, nejedná se již o námitku týkající se vad výroku správního rozhodnutí, nýbrž o otázku dostatečného zjištění skutkového stavu. Zjištění správního orgánu, že vozidlo bylo zaparkováno v úseku označeném svislou dopravní značkou IP 13c, je ve správním spise podloženo oznámením o podezření z přestupku, úředním záznamem ze dne 10. 4. 2015 a fotografiemi pořízenými příslušníky městské policie v den spáchání správního deliktu. Skutkové zjištění správní orgán prvního stupně dále podpořil v rozhodnutí ze dne 7. 10. 2015 odkazem na nařízení statutárního města Plzně č. 10/2013 o vymezení oblastí města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (Parkovací řád). Všechny důkazy byly správním orgánem prvního stupně provedeny dne 10. 9. 2015 postupem dle § 51 odst. 2 správního řádu, o čemž byl stěžovatel správním orgánem včas vyrozuměn. K provedení důkazů se stěžovatel nedostavil, k podkladům rozhodnutí se k následné výzvě správního orgánu nevyjádřil. Stěžovatel zjištění správního orgánu o zaparkování vozidla v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 13c tak ve správním řízení, a to ani během prvoinstančního řízení, ani v řízení o odvolání, nijak nerozporoval. Teprve v žalobě uplatnil velmi obecné tvrzení, že „*stání v ulici Bezručova je upraveno různými dopravními značkami. Většinou jsou zde parkovací místa, kde je parkování zpoplatněno, nicméně jsou zde i parkovací místa vyhrazená pro návštěvníky různých institucí či provozoven*“. Své tvrzení však nijak nepodložil, ani nekonkretizoval. K fotografiím v žalobě pouze vágně konstatoval, že „*ani z fotografií ze spisu není zřejmé, že by se řidič svým stáním dopouštěl přestupku*“. V kasační stížnosti stěžovatel doplňuje, že správní orgán neporovnával polohu vozidla vůči přilehlým fasádám domů a umístěné dopravní značce.

[17] Nejvyšší správní soud k otázce zjištění skutkového stavu konstatuje, že je zajisté právem účastníka řízení odložit svou procesní obranu až do fáze soudního řízení, nicméně podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015 – 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, „*pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.*“ Účelem soudního řízení není v prvé řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěného skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 – 80). Nejvyšší správní soud má v souladu s krajským soudem za to, že z důkazů provedených ve správním řízení objektivně a průkazně vyplývá, že vozidlo skutečně stálo v úseku placeného parkování tak, jak je uvedeno ve výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a potažmo i v napadeném rozhodnutí). Fotografie založené ve spisu jsou přesvědčivým důkazem protiprávnosti jednání, o takto zjištěném skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 77). Nejvyšší správní soud proto považuje námitku zpochybňující správním orgánem řádně zjištěný skutkový stav za nedůvodnou.

[18] Pokud jde o námitku týkající se nekonání ústního jednání, Nejvyšší správní soud zastává ve své konstantní judikatuře názor, že ústní jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (jakož i o tzv. jiných správních deliktech obecně) není nutno

nařizovat vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, což plyne z § 49 odst. 1 správního řádu (srov. např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 – 30, či ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 – 45). Vybočení z této judikatorní linie nepředstavuje ani stěžovatelem odkazovaný rozsudek ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, neboť zde Nejvyšší správní soud vystavěl svou argumentaci nikoliv na povinném konání ústního jednání, nýbrž na právu obviněného být přítomen při provádění dokazování (k výkladu závěrů tohoto judikátu viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015 – 58, a ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40).

[19] Citované závěry jsou rovněž v souladu se zárukami čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud pro lidská práva naplnění požadavků citovaného ustanovení hodnotí nikoli pouze v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Absence ústního jednání tak dle Evropského soudu pro lidská práva nevede k rozporu s Úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva z https://hudoc.echr.coe.int/). Evropský soud pro lidská práva nadto neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě (rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08).

[20] Skutkový základ projednávané věci je přitom zcela jednoduchý. Ústní jednání tak nebylo ve stěžovatelově věci nezbytné. Stejně jako ve zmiňovaném rozhodnutí č. j. 8 As 110/2015 – 46, i nyní jde o parkování bez platného parkovacího lístku. Správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidla a fotodokumentace, z níž je patrno, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla nebyl.

[21] Dále je při posuzování nezbytnosti konání jednání důležité, že o zjištění protiprávního jednání byl stěžovatel mnohokrát vyrozuměn, a měl tak možnost námitky uplatnit. Nejdříve tak učinila policie na místě při odstraňování technického zařízení z vozidla. Další příležitost k uplatňování námitek mu dal i správní orgán prvního stupně. Stalo se tak nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu, na kterou stěžovatel reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Po odložení věci spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl stěžovatele vyrozuměn o zahájení řízení ve věci správního deliktu, o dni a hodině plánovaného provedení důkazů mimo ústní jednání a o svém právu provádění důkazů se zúčastnit. Stěžovateli byla rovněž dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Stěžovatel se nedostavil ani k provádění důkazů mimo ústní jednání, ani se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí. Ve věci podal blanketní odvolání, v doplnění odvolání pouze obecně poznamenal, že měl zájem účastnit se dokazování, jehož provádění očekával v průběhu ústního jednání.

[22] V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech a za splnění zákonných podmínek. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). V posuzované věci byly splněny obě zákonné podmínky provedení dokazování mimo ústní jednání; stěžovatel byl o jeho konání vyrozuměn a v předmětné věci byl sepsán protokol.

[23] Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem stěžovatele či zasahujících policistů (srov. totožné posouzení obdobné situace v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 – 46). Stěžovatel měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. S tvrzením stěžovatele, uplatněným teprve v kasační stížnosti, že fotografie nepředstavovaly exaktní důkaz o protiprávnosti parkování, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, má naopak za to, že fotodokumentace je v posuzovaném případě jednoznačná. Stěžovateli nadto nic nebránilo rozporovat poznatky vyplývající z fotografií ve správním řízení; jak již bylo uvedeno výše, měl k tomu mnoho příležitostí, kterých nevyužil.

[24] Námitka týkající se nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí v otázce výše sankce rovněž není důvodná. Správní orgán prvního stupně zohlednil veškerá zákonná kritéria včetně polehčující okolnosti absence negativních následků či škody způsobené protiprávním jednáním. Skutečnost, že správní orgán polehčující okolnost hodnotil a zohlednil při určování výše pokuty, přímo vyplývá z textu rozhodnutí, kdy je tato uvedena v souslednosti úvahy o výši sankce, navíc její hodnocení samotné již znázorňuje její zohlednění, neb není jiný důvod polehčující okolnost vůbec hodnotit, nežli k případné korekci výše sankce. Není jasné, z čeho stěžovatel dovozuje opak. K otázce přitěžující okolnosti frekventovanosti komunikace, kde byl druhý přestupek spáchán, Nejvyšší správní soud uvádí, že pouhé konstatování pravděpodobného zvýšeného pohybu ostatních účastníků silničního provozu v daném místě a čase může být problematické, avšak v tomto případě správní orgán tuto okolnost odůvodnil dostatečně, když předmětnou ulici označil za páteřní komunikaci městské části, po níž jsou vedeny i linky městské hromadné dopravy a meziměstské dopravy. Odůvodnění rozhodnutí tedy nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52).

[25] Nejvyšší správní soud musí nicméně konstatovat, že se krajský soud v rozporu s požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu nezabýval možností aplikace zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový

přestupkový zákon“) na posuzovanou věc. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, judikoval, že *„[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“* Tento právní závěr přiléhavě dopadá na projednávanou věc, protože žalovaný sice rozhodoval o správním deliktu stěžovatele ještě podle staré právní úpravy, ale krajský soud ve věci rozhodl dne 26. 7. 2017, tedy po nabytí účinnosti nového přestupkového zákona, který rozšířil definici přestupku tak, že pod něj nyní spadají také jiné správní delikty fyzických osob. V této situaci měl proto krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu k novému přestupkovému zákonu přihlédnout a posoudit, zda v něm není obsažena právní úprava pro pachatele příznivější, tato vada však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[26] V nové právní úpravě sice bylo přepracováno ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; viz § 37 nového přestupkového zákona) a zpřesnila se či přibyla ustanovení o rysech určujících povahu a závažnost přestupku, o polehčujících a přitěžujících okolnostech (§ 38 - 40 téhož zákona) a ustanovení umožňující snížení výměry pokuty pod dolní hranici zákonné sazby (§ 44 téhož zákona), což se jistě projeví v odůvodnění nových přestupkových rozhodnutí. Většinu aspektů majících vliv na výši sankce však zohledňovaly správní orgány z úřední povinnosti již za staré úpravy a v případě stěžovatele popsaly své úvahy podrobně v rozhodnutích.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu